ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟ «ΓΥΑΛΙ ΤΗΣ ΙΕΝΝΑΣ»

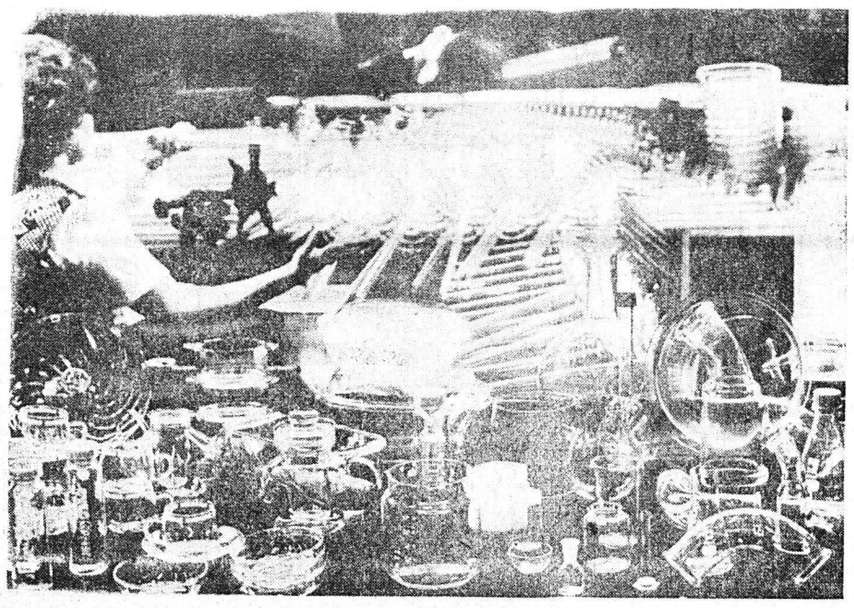

ΜΑΙΝΤΣ. Ἡ ὀνομασία «Σότ» ἀναγράφεται ἐδῶ καὶ ἑκατὸ περί που χρόνια σὲ γυάλινα σκεύη ἀντοχῆς. Ἡ πιὸ γνωστὴ ἐφεύρε ση τοῦ Γερμανοῦ χημικοῦ Σὸτ (1851—1935) ἦταν τὸ «γυαλὶ Ἰέννα». Τὸ γυαλὶ αὐτὸ ποὺ περιέχει βορικὸ νάτριο καὶ κυριτικὸ ἄλας (ἢ φωσφορικὰ ὀξέα), ἀντέχει στὴν θερμότητα, στὴν με ταβολὴ τῆς θερμοκρασίας καὶ εἶ ναι χημικῶς ἀνθεκτικό, ἔγινε ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα ἀπὸ τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶδος γυαλιοῦ στὴν βιομηχανία. Τὸ «γυαλὶ Ἰέννα» κατασκευάζεται ἐν τούτοις ἐν μέρει ἀκόμα στὴν πόλι Ἰέννα στὴ Θουριγγία (Ἀνατολικὴ Γερμανία), ὅπου ἦταν ἀρχικὰ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἀπαλλοτριώθηκε μετὰ τὸ 1945. Ἡ ἐπιχείρηση με τέθεσε τὴν ἕδρα της τὸ 1952, στὴν πόλη Μάϊντς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ὅπου ἀπασχολεῖ σή μερα 10.000 ἄτομα περίπου. Ἀ ποτελοῦν δὲ περιζήτητο ἐμπόρευμα ἐξαγωγῆς τὰ εἰδικὰ ὀπτικὰ γυαλιὰ καὶ τὸ πυρίμαχο γυαλί. Στὴν φωτογραφία, μία συλλογὴ ἀπὸ τὴν παραγωγή, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μποτίλια γιὰ τὸ γάλα τοῦ μωροῦ, γυάλινα σκεύη γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ γιὰ τὰ ἐρ γαστήρια χημείας ὡς τὶς πλήρης ἐγκαταστάσεις χημείας. Στὸ βάθος τῆς φωτογραφίας, ἡ κατασκευὴ γυάλινων ὀφιοειδῶν σωλήνων.

Εδαφικὲς διεκδικήσεις 7 χωρῶν στὴν Ἀνταρκτική

Τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον δείχνει ἡ Ἀργεντινή

ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΝΕΣ ΑΛΙΕΙΑΣ

ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΥΡΕΣ. Διπλωμάτες καὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ τὶς 13 χῶρες ποὺ ἔχουν ἄμεσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἀνταρκτικὴ ἄρχισαν συνομιλίες ἐδῶ γιὰ τὴ σύναψη συμφωνίας ἁλιείας, ποὺ εἶ ναι πιθανὸ νὰ δημιουργήσει προη γούμενο γιὰ τὶς πηγὲς μετάλλων καὶ ὑδάτων τῆς παγωμένης ἠπείρου.

Οἱ συνομιλίες συνάντησαν, ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τους σοβαρὲς δυσκολίες. Ἑπτὰ χῶρες ἔχουν ἐδαφικὲς διεκδικήσεις στὴν Ἀνταρκτική, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ ἄλλες τέσσερις χῶρες.

Ἀρκεῖ νὰ ρίξει κανένας μιὰ ματιὰ σὲ κάποιο χάρτη γιὰ νὰ διαπιστώσει ὅτι ἀτὸ πεπρωμένο τῆς Ἀργεντινῆς εἶναι ἀνταρκτικό», γιὰ λόγους γεωγραφικοὺς ὅπως τόνισε σὲ πρόσφατο λόγο του, ὁ Ἀργεντινὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Ὄσκαρ Μοντές.

Ἡ Ἀργεντινὴ θεωρεῖ τὴν χερσόνησο τῆς Ἀνταρκτικῆς σὰν προέκταση τοῦ νοτίου ἄκρου της καὶ ἔχει ἐξερευνήσει τὴν λευκὴ ἠπειρο, μὲ ἀλλεπάλληλες ἀποστολὲς ἀπὸ τὸ 1904 ὡς σήμερα. Καμμιὰ ἄλλη χώρα δὲν ἔχει δείξει τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἀνταρκτική.

Ἡ Βρετανία, ἡ Γαλλία, ἡ Νέα Ζηλανδία, ἡ Αὐστραλία καὶ ἡ Νορβηγία διεκδικοῦν κι' αὐτὲς τμήματα τῆς παγωμένης ἠπείρου.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς Συνθήκης τοῦ 1959 οἱ χῶρες αὐ τὲς δέχθηκαν νὰ ἀναβάλουν τὸ θέμα τῆς κυριαρχίας στὴν Ἀνταρ κτικὴ ὡς τὸ 1991.

Ἡ Χιλὴ ἔχει κι' αὐτὴ σχεδὸν τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα μὲ τὴν Ἀργεντινὴ γιὰ τὶς διεκδικήσεις της στὴν ἤπειρο.

ΟΙ ΞΕΝΟΔΟΧΟΙ

Οἱ ἑπτὰ αὐτὲς χῶρες χώρισαν τὰ ἁλιευτικά τους δικαιώματα ἀνάλογα μὲ τὶς περιοχὲς τῆς Ἀνταρκτικῆς τὶς ὁποῖες διεκδικοῦν. Ἀλλά, «λογάριασαν χωρὶς τοὺς ξενοδόχους καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ σὰν ξενοδόχοι φέρονται οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, τὸ Βέλγιο, ἡ Ἰαπωνία, ἡ Πολωνία καὶ ἡ Νότια Ἀφρική, ποὺ ἀντιδροῦν «στὴ μοιρασιά» τῆς Ἀνταρκτικῆς μεταξὺ τῶν ἑπτὰ χωρῶν.

Οἱ ἀντιπρόσωποι στὴ διάσκεψη ποὺ ἄρχισε ἐδῶ, πιστεύουν ὅτι μιὰ συμφωνία γιὰ τὰ δικαιώματατῆς ἁλιείας εἶναιἀπαραίτητη γιὰ νὰ προληφθοῦν «ἁλιευτικοὶ πόλεμοι» καὶ γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ προηγούμενο γιὰ τὰ τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου, φυσικῶν ἀερίων, ἄνθρακος καὶ διαφόρων μετάλλων τῆς λευκῆς ἠπείρου.

Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Πολωνία κάνουν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἔρευνες στὴν Ἀν ταρκτικὴ καὶ τὰ ἁλιευτικά τους ὀρ γώνουν τὰ νερά της. Γι' αὐτὸ προ σπαθοῦν νὰ περιορίσουν ὅσο γί νεται περισσότερο τὸν ἔλεγχο ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν ἐκεῖ οἱ 10 ἄλλες χῶρες.

Καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρει ὁ πο λὺς κόσμος, ἀλλὰ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 13 χω ρῶν ποὺ συνέρχονται ἐδῶ.

Ἡ Ἀνταρκτικὴ ἔχει κάτι ἐξ ἴσου πολύτιμο μὲ τὸ πετρέλαιο, ἢ τὰ μέταλλα. Εἶναι ἕνα μικροσκο πικὸ θαλάσσιο πλάσμα, σὰν τὴ γαρίδα, ποὺ ἀποτελεῖ «ἀστείευτη πηγὴ πρωτεϊνῶν».

Ὑπολογίζεται ὅτι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὑπάρχουν περίπου πέντε δι σεκατομμύρια τόννοι τῆς «γαρί δας» αὐτῆς στὰ νερὰ τῆς Ἀνταρ κτικῆς καὶ ὁ πολλαπλασιασμός της εἶναι τόσο ταχύρυθμος ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ἐξαντληθεῖ ποτέ, ὅσο ἐντατικὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ ἁλιεία της».

Καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυν ση δὲν φαίνεται νὰ ἔγινε καμμιὰ ἐνδεδειγμένη ἐνέργεια.

Οἱ κονσέρβες τῆς γαρίδας αὐ τῆς — ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Κρίλλ» — ὑπάρχουν στὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορὲς καὶ τὴν ἀγορὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶναι πανάκριβες καὶ θεωροῦνται σὰν ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμες γιὰ τὴν ὑγεία.

ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ πα ρακολουθεῖ τὶς ἐργασίες τῆς «δι ασκέψεως τῶν 13» μετέδωσε στὴν ἐφημερίδα του τὰ ἑξῆς:

«Πόλεμος στὴν Ἀνταρκτική! Θὰ μπορούσατε νὰ τὸ φαντασθεῖτε; Κι' ὅμως εἶναι πιθανὸς σὲ ἕνα ὄχι τόσο ἀπομακρυσμένο μέλλον. Ἐὰν σήμερα δὲν παυθοῦν τὰ μέτρα ποὺ πρέπει καὶ δὲν γίνουν οἱ συμφωνίες ποὺ πρέπει γιὰ νὰ προλάβουν τὸ ἐνδεχόμενο αὐτό.

Ἡ Ἀνταρκτικὴ δὲν ἀποκλείεται μιὰ μέρα νὰ ἀποδειχθεῖ πῶς εἶναι ἡ πλουσιότερη σὲ φυσικὲς πηγὲς ἤπειρος τῆς Γῆς. Ἴσως ὁ ρισμένες χῶρες μὲ τὶς ἔρευνες ποὺ ἔχουν κάνει καὶ συνεχίζουν νὰ τὸ ξέρουν ἀπὸ τώρα καὶ νὰ θέλουν νὰ «ἐξασφαλίσουν «ἕνα κομ μάτι ἀπὸ τὸ πλούσιο γεῦμα». Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ γευμα εἶναι τόσο πλούσιο ποὺ οἱ Μεγάλες Δυνά μεις δὲν ἀφήνουν τοὺς ἄμεσα ἐνδι αφερόμενους «μικρούς» νὰ μονο πωλήσουν τὴν ἐκμετάλλευση τῆς Ἀνταρκτικῆς γιὰ καθαρὰ γεω [illegible] λογους».

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΔΡΥΜΑ

Πανεπιστήμιο σεξολογίας στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο

ΔΙΝΕΙ ΣΩΣΤΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Σ' ἕνα διακριτικὸ κτίριο, ποὺ βρίσκεται σ' ἕναν ἀσή μαντο δρόμο τοῦ Σὰν Φραντσίσκο εἶναι ἀποθηκευμένο ἕνα τεράστιο ὑλικό, ποὺ περιέχει κάθε πιθανὴ πληροφορία γύρω ἀπὸ τὸ σέξ. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ πρῶτο Πα νεπιστήμιο «σεξολογίας», ἢ τὸ Ἰνστιτοῦτο γιὰ Προχωρημένη Μελέτη τῆς Ἀνθρώπινης Σεξουα λικότητας. Τελευταῖα, τοῦ παρα χωρήθηκε ἐπίσημα τὸ δικαίωμα νὰ δίνει τὸν τίτλο τοῦ διδάκτορα. Καὶ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο ναὸ μιᾶς τέτοιας μάθησης — μέσα σὲ αὐ στηρὰ καθορισμένα ἀκαδημαϊκὰ πλαίσια — ποὺ διοχετεύει Δόκτο ρες τῆς Σεξολογίας, σ' ἕναν, ὄχι καὶ τόσο φιλόδοξο κόσμο.

Πίσω ἀπὸ τὶς ἁπλὲς καὶ ἀνώνυ μες πόρτες, σὲ μιὰ ζεστὴ καὶ ἀ νετη ἐπίπλωση, σπουδάζονται μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ ἐρωτικὰ ζη τήματα, σίγουρα πολὺ πιὸ μακριὰ ἀπ' ὅσο φτάνουμε μὲ τὴν φαντα σία μας, μέσα ἀπὸ τὴν βαρετή μας καθημερινότητα.

Στὸ Ἵδρυμα αὐτὸ δὲν εἶναι μο νάχα συγκεντρωμένα ὅλα αὐτά, ποὺ ἔχουμε ἴσως φευγαλέα ζήσει, ἐμεῖς οἱ βιομηχανοποιημένοι Δυ τικοί, μὲ τὶς τόσες ἀναστολές μας ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ σέξ. Εἶναι πολὺ - πολὺ περισσότερα.

Ἐδῶ βρίσκεται ἕνα ἠλεκτρονι κὸ μηχάνημα, ποὺ δουλεύει μὲ βίντεο, μὲ φωνὴ καὶ εἰκόνα, τὸ ὁποῖο περιέχει ὅλους τοὺς πιθα νοὺς τρόπους ποὺ οἱ ἄνθρωποι κά νουν ἔρωτα, ἢ ποὺ δὲν τὰ κατα φέρουν νὰ κάνουν.

Οἱ ὑπεύθυνοι αὐτῆς τῆς — κά πως διδιόρυθμης — διδασκαλίας, ποὺ πλησιάζει τὰ ὅρια τῆς ἐπιστή μονικῆς φαντασίας, δηλώνουν ὅ τι δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ αὐθεντίες ποὺ θὰ μᾶς λύσουν τὰ σεξουαλικά μας προβλήματα. Εἴμαστε οἱ ἴ διοι ὑπεύθυνοι. Καὶ μόλις διαβοῦ με τὴν πόρτα τοῦ Ἰνστιτούτου, ὅλα ὅσα νομίζαμε ὅτι ξέραμε γιὰ τὸ σέξ, θὰ μᾶς φανοῦν ἀπειροελάχιστα.

Πρὶν φθάσουμε στὴν αἴθουσα Σεξουαλικῆς Ἀγωγῆς, περνᾶμε ἀπὸ διαδρόμους διακοσμημένους —μὲ γυμνὸ καὶ παραστάσεις γεν νητικῶν ὀργάνων, καθὼς καὶ ἰν δικὲς ζωγραφικὲς καὶ πίνακες ζωδίων. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ λειτουρ γεῖ ἠλεκτρονικά, μὲ πολλὲς ὀθό νες προβολῶν καὶ μὲ στερεοφωνι κὰ συστήματα.

Φυσικὰ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀπαραί τητο τραπέζι τοῦ πίγκ - πόγκ. Φαί νεται ὅτι σὲ κανέναν ἀκαδημαϊκὸ χῶρο, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεί ψει αὐτὸ τὸ εὐγενὲς σπόρ, ποὺ πι στεύεται ὅτι ξεκουράζει ἀπὸ τὴν πολὺ σκέψη, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει τὴν τάξη καὶ τὴν αὐτοπειθαρχία.

Ἡ βιβλιοθήκη περιέχει 4.500 σοβαρὰ βιβλία μὲ θέμα τὸ σέξ. Ἔχει συγκεντρώσει ἀκόμη γύρω στὰ 10.000 «ἐμπορικά» σεξο - βι βλία (μιὰ πιὸ εὐγενὴς καὶ ἀκα δημαϊκὴ ἔκφραση γιὰ τὰ πορνό).

Ὑπάρχουν καὶ ταινίες πορνό» ποὺ χρησιμεύουν «κυρίως γιὰ τὸ ἀρχεῖο». Ἡ συλλογὴ τοῦ Ἰνστι τούτου [illegible] 18.000 [illegible]

Στὴν ἐγγραφὴ τῶν χιλιάδων ὡ ρῶν διδασκαλίας σὲ βίντεο—κα σέτες, ἔχουν συνεργασθεῖ καὶ σπουδαστές. Σ' αὐτὲς περιλαμβά νονται καὶ γνήσιες ἐρωτικὲς σκη νές— ποτὲ δὲν χρησιμοποιοῦνται ἠθοποιοί, ἢ πληρώνονται ἄνθρω ποι γιὰ νὰ παίξουν—ποὺ ἐξηγοῦν τὴ σεξουαλικότητα ὅλων μας. Οἱ ταινίες αὐτὲς ἔχουν πουληθεῖ ἢ δα νειστεῖ, σὲ πολλὲς Ἀκαδημίες καὶ Πανεπιστήμια σ' ὅλον τὸν κό σμο.

Στὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τοῦ Ἱδρύματος ἀνήκουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τῆς περίφημης «Ἔκθεσης Κίνσεϋ», ποὺ παλιότε ρα εἶχε ἀναταράξει τὰ νερὰ τῆς πουριτανικῆς Ἀμερικῆς. «Οἱ σε ξουαλικοὶ θεραπευτές, πολλὲς φο ρές συναντοῦν οἱ ἴδιοι προβλή ματα, στὴν ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀσθενεῖς. Γι' αὐτὸ πρέπει κατ' ἀρ χὴν οἱ ἴδιοι νὰ γνωρίσουν τὸ σῶ μα τους, πῶς εἶναι πλασμένο καὶ πῶς λειτουργεῖ. Ἔτσι προσπαθοῦ με ἐδῶ ν' ἀπομυθοποιήσουμε κά θε φοβία ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τρέφει γιὰ τὸ σῶμα του», μᾶς λέει ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἰλβένα.

«Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἀντιμε τωπίζουμε το σὲξ σὰν διασκέδα ση», συνεχίζει «στὰ πλαίσια τῶν μαθημάτων σωματικῆς ἐπαφῆς. Γενικὰ δὲν πολυδιασκεδάζουμε στὸ Ἰνστιτοῦτο. Τὸ σὲξ δὲν εἶ ναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντιμετω πιστεῖ ἐπιπόλαιο».

«Ἡ κοινωνία μας», συνεχίζει ὁ δρ Μὰκ Ἰλβένα, ἀντιμετωπίζει τὴν ἄγνοια γύρω ἀπὸ τὸ σέξ—ποὺ τόσο ἐσφαλμένα ὀνομάζει ἀθωότ ητα— σὰν ἀρετή. Πέρα ἀπ' αὐ τὸ τείνουμε νὰ βλέπουμε σὲ σέξ, σὰν πράξη καὶ ὄχι σὰν γνώση. Ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ διορθώ σουμε αὐτο τὸ γεγονὸς διευρύνον τας τὴ γνώση μας».

Στὴν Ἀκαδημία Προχωρημέ νων Σπουδῶν τῆς Ἀνθρώπινης Σεξουαλικότητος, συρρέουν σπου δαστὲς ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. «Ὁ ρόλος μου δὲν εἶναι νὰ ὑπο δείξω σὲ κανέναν ἄνθρωπο τὴ σε ξουαλικότητά του, μᾶς λέει ὁ γνω στὸς γυναικολόγος Τζὼν Λάμ περτ, ποὺ εἰδικεύεται στὸ Ἰνστι τοῦτο στὰ θέματα σεξολογίας. «Δὲν σκοπεύουμε νὰ ἀσκήσουμε καμμιὰ πολιτικὴ γιὰ μιὰ ἰδιαίτε ρη σεξουαλική κοινωνία», συνεχί ζει. Σκοπός μας εἶναι νὰ δίνουμε σωστὲς πληροφορίες καὶ ὄχι νὰ προσηλυτίζουμε».

Σίγουρα, ἂν καὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ παραδεχθοῦν, ἔχουν στὸ νοῦ τους, πὼς πρέπει νὰ βοηθήσουν τὸν κόσμο. Ὁ Φράνκ Τσομπρέ λο, ποὺ ἔχει ἤδη πάρει τὸ διδα κτορικό του τῆς σεξολογίας, ἀ σκεῖ σεξουαλικὴ θεραπευτική, καὶ πιστεύει πὼς ἡ θέση του θρί σκεται ἀνάμεσα στὰν ἁπληροφόρη το, γεμάτο ἀναστολές, κόσμο.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἡ ἀ γαπημένη ταινία τοῦ δρος Μὰκ Ἰλβένα, ταυτοσιάζει ἕνα ζευγά ρι ἡλικίας 65 καὶ 62 χρονῶν, ποὺ χαίρεται τὸ σέξ: Τὸ σὲξ σὲ ἡλικι [illegible] καὶ προβληματικοὺς ἀν [illegible] λογους».

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΠΡΙΝ ΓΕΝΝΗΘΟΥΜΕ

Ψυχαναλυτὲς ἀναλύουν τὶς «ἐνσαρκώσεις» τῶν ἀσθενῶν

ΘΕΩΡΙΕΣ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΣΥΓΧΥΣ

ΠΑΡΙΣΙ. (Ἰδ. Ὑπηρ.). — Ἡ ἰδέα τῆς αἰωνιότητας τῆς ζω ῆς ἁπλώνεται γοργὰ σ' Ἀνατο λὴ καὶ Δύση. Ἀπὸ τὶς Ἡνωμέ νες Πολιτεῖες ὡς τὴν Ἀμερικὴ κι' ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία ὡς τὴν Γαλ λία, ἀναζητοῦνται ἀποδείξεις τῆς ἰδέας πὼς κάθε ἄνθρωπος ἔχει ζήσει «πολλὲς ζωὲς» καὶ τοῦ μέλ λεται νὰ ζήσει πολλὲς ἀκόμη, πὼς ἡ «μνήμη» ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐνσαρκώσεις του βρίσκεται ζων τανή, ἀλλὰ καλὰ κρυμμένη κάπου στὰ κύτταρά του, πὼς ἡ μνήμη αὐ τὴ μπορεῖ νὰ «ἀφυπνιστεῖ» κάτω ἀπὸ ὁρισμένες συνθῆκες. Ἀντι λήψεις, ποὺ ἄλλοτε ἦταν δεδο μένες μόνο σὲ χῶρες τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσαν τὸν πυρήνα θρησκευ τικῶν δοξασιῶν ἢ φιλοσοφικο— θρησκευτικῶν συστημάτων τῆς Ἀνατολῆς, σήμερα ἀποκτοῦν «ἐ πιστημοφάνεια» καὶ ζητᾶνε ,μιὰ θέση στὸ σύγχρονο κόσμο τῆς ἐ πιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας μέ σω τῶν χιὸ τελευταίων ἀνακαλύ ψεων τῆς γενετικῆς καὶ τῆς «ἀ ποκρυπτογραφήσεως» τῶν γενετι κῶν κωδίκων, ποὺ δὲν ἔχει πραγματοποιηθεῖ ἀκόμη κι' ὅπου ὅλα μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν «πι θανά».

Ἔτσι γινόμαστε μάρτυρες τοῦ πιὸ παράδοξου συγκριτισμοῦ ποὺ ἔγινε ὡς τώρα: Ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ὀρ φικῶν τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Νεο πυθαγορείων τῆς ἐποχῆς τῶν Μα κεδόνων καὶ τῶν Ρωμαίων, ἔρχον ται νὰ συναντηθοῦν μὲ τὴ νεότε ρη βιολογία. Φυσικὸ εἶναι ἀπὸ τὸν ἀταίριαστο αὐτὸ γάμο νὰ γεν νηθεῖ ἕνα «τέρας» ποὺ συγκεντρώ νει τὰ στοιχεῖα τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, σκοτεινῶν δει σιδαιμονιῶν καὶ ἀποκρυφικῶν «ἐσωτερισμῶν» μὲ στοιχεῖα μορι ακῆς βιολογίας τοῦ τέλους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

Τέτοια φαινόμενα δὲν εἶναι νέα στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης σκέ ψης. Ἐμφανίζονται σχεδὸν πάντ α στὶς μεταβατικὲς περιόδους, ὅταν κάτι παλιὸ πεθαίνει καὶ κά τι καινούργιο γεννιέται. Τέτοι ους συγκριτισμοὺς εἶδε ὁ κόσμος τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλέξανδρου καὶ τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων, ὅταν ὁ ἀρχαιοελληνικὸς κόσμος πέθαί νε καὶ ἤρχοταν ἡ περίοδος τῶν μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, ὅταν ἡ Ἑλλάδα, μὲ τὴ ρασιοναλιστικὴ— ἐπιστημονική της σκέψη, πῆγε νὰ συναντήσει τὴν Ἀσία καὶ νὰ ἀνα μίξει τοὺς πολιτισμοὺς καὶ τὰ ἤθη. Τέτοιες ἀντιφατικὲς ἀναμί ξεις εἶδε ὁ κόσμος κατὰ τὴν Ἀνα γέννηση, ὅταν ὁ Μεσαίωνας ἔσβη νε καὶ οἱ νεώτεροι χρόνοι ἀνέτελ λαν καὶ σ' αὐτὸ τὸ σταυροδρόμι συναντιόταν ὁ καινούργιος ὀρθο λογισμὸς ποὺ πήγαινε νὰ γεννηθεῖ μὲ τὶς πιὸ ἀποκρουστικὲς δεισι δαιμονίες καὶ τὰ πιὸ βάρβαρα «κυνηγητὰ τῶν μαγισσῶν».

Σήμερα δὲν ἔχουμε κάψιμο μα γισσῶν στὴν πυρά, ἔχουμε ὅμως ἀναζωογόνηση καὶ «ἐπιστημονο ποίηση» — θὰ λέγαμε, μὲ ἕνα μᾶλ λον ἀδόκιμο νεολογισμό — τῶν ἀντιλήψεων ποὺ ἀπὸ αἰῶνες βασα νίζουν τὴν ἀνθρωπότητα: Πῶς ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη δὲν δίνεται μιὰ καὶ μόνο φορά, πὼς τὸ κάθε ἄτομο ποὺ ζεῖ σήμερα δὲν εἶναι παρὰ μιὰ «νεώτερη ἔκδοση» ἑνὸς ἀτόμου ποὺ ἔζησε κάποτε, στὰ με σολιθικὰ ἢ στὰ νεολιθικὰ χρόνια, στὴν Αἴγυπτο τῆς ἐποχῆς τῶν Φα ραὼ ἢ στὴ Γαλατία τῶν ρωμαϊκῶν πολέμων, στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἢ στὸ Βυζάντιο ἢ στὴ Βουρνομυνδία τῆς ἐποχῆς τῶν ἱπποτῶν.

ΟΤΑΝ τέτοιου εἴδους ἀντιλή ψεις πάρουν τὸ δρόμο τους, τίπο τα δὲν τὶς σταματάει. Θὰ κάνουν τὸν κύκλο τους, ὥσπου νὰ κατορ θώσει ἡ ἐπιστήμη, μὲ τὸ ἀποδεικτι κό της ὑλικὸ καὶ τὶς μετρήσεις της— νὰ τὶς διαψεύσει ὁριστι κά, ἢ νὰ τὶς ἐπιβεβαιώσει ὅπως θέλουν νὰ πιστεύουν οἱ ὁπαδοί τους. Ὡς νὰ φτάσει αὐτὴ ἡ ὥρα, θὰ ἀκοῦμε πολλά: «μαρτυρί ες» ἀνθρώπων ποὺ αἰφνίδια ἢ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ψυχαναλυτῆ τους ἢ τοῦ ὑπνωτιστῆ τους, κατόρθω σαν νὰ «θυμηθοῦν» κάποια παλιό τερη ζωή τους κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κάποιο ἄγχος ἀπὸ κάποια φοβία ἢ ἀπὸ κάποιο ἀνεξήγητο ἐξάνθημα, πυρετὸ καὶ ἄλλα τέτοια ψυχοσωματικὰ ποὺ τοὺς βασάνιζαν ἐπὶ χρόνια.

Τὰ παραδείγματα ἀφθονοῦν πλέον καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογρα φία πάει νὰ γεμίσει βιβλιοθῆκες ὁλόκληρες. Μιὰ πρόσφατη ἀνθολό γιση τέτοιων «μαρτυριῶν» παρα θέτει τὸ περιοδικὸ «Μαρὶ — Κλαίρ». Ἔτσι μπορεῖ νὰ διαβά σει κανεὶς τὴν παράξενη ἱστορία τῆς γυναίκας ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἕ να βασανιστικὸ ἐκζέμα στὰ χέ ρια. Ἀπελπισμένη ἀπὸ τοὺς για τρούς, κατέφυγε σ' ἕναν ὑπνω τιστή. Καὶ τότε, ὑπνωτισμένη, ἔζησε τὶς τραγικὲς ὧρες ἑνὸς φυ λακισμένου, ποὺ προσπαθοῦσε νύ χτα καὶ μέρα νὰ σκάψει τὸ χωμα τένιο δάπεδο τοῦ κελιοῦ του καὶ νὰ δραπετεύσει. Μὲ μοναδικὸ ἐρ γαλεῖο τὰ νύχια καὶ τὰ χέρια του ἐκεῖνος ὁ δύστυχος φυλακισμένος δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ὁλοκληρώ σει τὸ ἔργο του. Πέθανε μέσα στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του, γιὰ νὰ ἐνσαρκωθεῖ ξανὰ στὸ σῶμα αὐτῆς τῆς γυναίκας καὶ νὰ ὑ ποφέρει ξανὰ τὸ βασανιστήριό του, ὅταν μάταια προσπαθοῦσε νὰ σκάψει τὸ χῶμα τῆς φυλακῆς του μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ἐκζέματος. Φαί νεται πὼς μερικοὶ ἄνθρωποι δὲν ἡσυχάζουν οὔτε στὴν προηγούμε νη ζωή τους οὔτε στὴ σημερινή! Πάντως ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ γυναίκα «ξανάζησε» τὴν προηγού μενη ζωή της καὶ «εἶδε» τὴν αἰ τία τοῦ ἐκζέματος, θεραπεύτηκε.

Ἄλλος «μάρτυς» στὴ σειρὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ προσομίζουν μαρ τυρίες ἀπὸ παλιότερες ἐνσαρκώ σεις τους εἶναι ἕνας γιατρὸς ποὺ εἶχε τὴ φοβία τῶν πουλιῶν. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ δεῖ ὁποιοδήποτε ἐκπρόσωπο τοῦ φτερωτοῦ βασι λείου, δίχως νὰ ἀρρωστήσει. Ἡ τύχη τὰ φέρνει νὰ χρειαστεῖ νὰ μεταφέρει δύο φασιανοὺς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ στὴν πόλη. Καὶ μόνο στὴν ἰδέα πὼς τὴν ἑπομένη θὰ με ταφέρει πουλιά, τὸν ρίχνει στὸ κρεββάτι μὲ δυνατὸ πυρετὸ καὶ παραλήρημα. Καὶ ἐκεῖ μέσα στὸν πυρετό του ἀρχίζει νὰ παρακαλεῖ νὰ διώξουν τοὺς ψίτες καὶ νὰ πα ραπονιέται γιατὶ τὸν ἀφήσανε ζωντανὸ καὶ φύγανε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶχαν ἕνα φίλο νὰ τοὺς σκοτώ σει. Οἱ φίλοι ποὺ τὸν φιλοξενοῦ σαν στὸ ἐξοχικό τους σπίτι ἔμει ναν κοντὰ του καὶ ἡ κυρία τοῦ σπι τιοῦ ἄρχισε νὰ μιλάει μαζί του, νὰ τὸν ρωτάει, ὥσπου ὁ ἄρρωστος μπόρεσε νὰ ἀναπαραστήσει ὅλη τὴ σκηνὴ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὅ που εἶχε πολεμήσει, εἶχε τραυμα τισθεῖ, ἔμεινε ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστές τους, ἐ γκαταλειμμένος κι' ἔγινε βορὰ τῶν γυπῶν. Ἔτσι μέσα στὸ πα ραλήρημά του, ζανάζησε τὶς τε λευταῖες καὶ μαρτυρικὲς ὧρες τῆς ἄλλης του ζωῆς κι' ἀπὸ κεῖνη τὴν στιγμὴ ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴ φοβία ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν τὰ πουλιά!

Φαίνεται πραγματικὰ πὼς μόνο ἄνθρωποι βασανισμένοι στὴ ζωή τους ἐνσαρκώνονται ξανὰ γιὰ νὰ ξαναζήσουν τὸ μαρτύριό τους καὶ νὰ μὴν ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ παρὰ μόνο ὅταν «ξαναθυμηθοῦν» ὅ σα πέρασαν. Οἱ εὐτυχισμένοι ἄν θρωποι ἐξακολουθοῦν, ὅπως φαί νεται, νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι σὲ ὅλες τους τὶς ἐνσαρκώσεις, κι' ἔτ σι δὲν ἔχουν τί νὰ θυμηθοῦν!

Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα φαίνε ται πὼς κατάλήνουν, στὰ σοβαρὰ πλέον, ὅσοι κατέγραψαν «μαρτυ ρίες» ἀνθρώπων ποὺ θυμήθηκαν ἄλλες ἐνσαρκώσεις τους. Ὁ κα θηγητὴς Στήβενσον, ποὺ διδά σκει ψυχιατρικὴ στὴ Βιρτζίνια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐξέ τασε 1.600 περιπτώσεις τέτοιων «ἀναμνήσεων». Στοὺς 1.600 οἱ 300 εἶχαν σημάδια στὸ κορμί τους ἢ παραμορφώσεις. Οἱ 200 ἀπ' αὐτοὺς μπόρεσαν νὰ θυμηθοῦν τὶς αἰτίες αὐτῶν τῶν παραμορφώσεων καὶ τῶν σημαδιῶν: προέρχον ταν ἀπὸ σφαῖρες ποὺ εἶχαν δεχθεῖ σὲ προηγούμενη — κι' ὄχι τόσο παλιά — ζωή τους ἢ σὲ ἄλλα μαρ τύρια ποὺ εἶχαν ὑποστεῖ, ἢ στὸ βίαιο θάνατό τους.

Παράξενη λοιπὸν αὐτὴ ἡ αἰώ νια «τιμωρία» στὴν ὁποία κατα δικάζονται οἱ δυστυχεῖς μετεν σαρκωθέντες: στ